

Sygn. akt II Cz 1090/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015r., w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia strony powodowej (...) w S. na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 25 sierpnia 2015r., sygn. akt I C 344/15, w sprawie przeciwko J. K.

o zapłatę 8.064,17 zł

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy, po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, wezwał stronę powodową do uiszczenia brakującej części opłaty w wysokości 225 zł, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania (bez wskazania, wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącej, jakiegokolwiek rygору), które zostało doręczone skarżącej 23 marca 2015 r. (k. 8-10). Następnie, dnia 30 kwietnia 2015 r., wydano zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy, po której to przeprowadzeniu Sąd wydał wyrok zaoczny oddalający powództwo, a następnie w dniu 25 sierpnia 2015r. wydał zaskarżone rozstrzygnięcie, którego przedmiotem było nakazanie stronie powodowej uzupełnienia nieuiszczonej opłaty. Skarżący istotę wniesionego zażalenia sprowadza do oceny, w jakim trybie powód powinien uzupełnić opłatę od pozwu zawierającego wniosek o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Zagadnienie to było przedmiotem sporów w orzecznictwie oraz piśmiennictwie prawniczym, które zostało powołane przez skarżącego, a które wskazują na różne sposoby rozwiązania powyższego problemu. Wskazuje się zatem na możliwość wezwania powoda do uiszczenia brakującej opłaty w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu (art. 130 § 1 kpc); w razie reprezentowania go przez profesjonalnego pełnomocnika – zwrócenie pozwu bez wezwania do opłaty, z możliwością jej późniejszego uiszczenia (art. 130² § 1 i 2 kpc), bądź wezwanie go do uzupełnienia opłaty bez rygору, a po bezskutecznym upływie terminu, sąd nie wstrzymuje biegu postępowania, zaś o obowiązku opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym postępowanie (art. 130³ § 2 kpc). Przy czym należy mieć na uwadze, że argumentacja, którą powołuje skarżąca wynika z orzeczenia i jego uzasadnienia, w którym w ostateczności jednoznacznie Sąd Najwyższy opowiedział się za ostatnim z powyższych rozwiązań (zob. wyrok SN z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 503/11, wyd./el. Lex nr 1222167) i który to pogląd Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie akceptuje, a co już prowadziło do braku podstaw, do uwzględnienia zażalenia skarżącego. Zgodnie zatem z art. 130³ § 2 kpc jeżeli obowiązek uiszczenia lub uzupełnienia opłaty powstał m. in. z innych przyczyn niż wymienione w § 1, przewodniczący wzywa zobowiązanego do uiszczenia należnej opłaty w terminie tygodnia. W razie bezskutecznego upływu terminu sąd prowadzi sprawę bez wstrzymywania biegu postępowania, a o obowiązku uiszczenia opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów

procesu. Natomiast na podstawie art. 486 § 1 kpc, w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przewodniczący wyznacza rozprawę, chyba że sprawa może być rozpoznana na posiedzeniu niejawnym. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyżej powołanym orzeczeniu, wykładnia językowa ostatniego z tych przepisów uzasadnia wnioski, że wyznaczenie przez przewodniczącego sądu pierwszej instancji rozprawy jest bezpośrednim (automatycznym) następstwem stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty. Nie bada on zatem warunków formalnych pozwu po raz kolejny (a jedynie wzywa o uzupełnienie opłaty), bowiem ustawodawca mając na celu przyśpieszenie przebiegu postępowania czyni to kosztem funkcji fiskalnej opłat sądowych, która w ostateczności, przy zakończeniu sprawy i tak zostanie wykonana. Natomiast przy wyznaczaniu rozprawy jednocześnie zarządza się doręczenie pozwu (art. 206 § 1 kpc), co tym bardziej wskazuje na to, że zastosowanie winien mieć art. 130³ § 2 kpc.

Sąd Okręgowy jednak zauważa, że eksponowany przez skarżącego i wyżej omówiony problem, dotyczył jednak nieco innej kwestii, aniżeli problem który wynikł w okolicznościach rozstrzyganej sprawy. Uchodzi bowiem uwagi skarżącego, że w sprawie niniejszej, pomimo niewuiszczenia należnej opłaty, Sąd Rejonowy rozpoznał jednak sprawę merytorycznie, a skoro nie została w jej trakcie uiszczona cała opłata, to niezależnie od wyżej rozważanych kwestii prawidłowego trybu wezwania do jej wniesienia, obowiązek wydania zaskarżonego orzeczenia przez sąd pierwszej instancji wynikał z powołanego przepisu art. art. 130³ § 2 zdanie drugie kpc w związku z art. 108¹ kpc, w myśl którego jeżeli w toku postępowania sąd nie orzekł o obowiązku poniesienia kosztów sądowych lub orzeczeniem nie objął całej kwoty należnej z tego tytułu, postanowienie w tym przedmiocie wydaje na posiedzeniu niejawnym sąd, przed którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji.

Zupełnie natomiast już tylko na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, że nadanie sprawie dalszego biegu, pomimo niewuiszczenia całości należnej opłaty, nie spowodowało żadnej reakcji skarżącego, pomimo doręczenia jego pełnomocnikowi zawiadomienia o terminie rozprawy już w dniu 11 maja 2015r. (k. 12), a taka reakcja miała miejsce dopiero w dniu 30 czerwca 2015r., kiedy to w dacie 28 czerwca 2015r. doręczony został pełnomocnikowi odpis wyroku zaocznego, oddalającego powództwo, a co przeczy części wywodów zażalenia, co do intencji skarżącego w związku z brakiem uzupełnienia opłaty, co jednak w odniesieniu do istoty zażalenia, pozostaje bez żadnego znaczenia. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd.1 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.